ഒരു സന്യാസിയുടെ സൗന്ദര്യദർശനം

ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്

ദിവംഗതനായ ഗീവർഗീസ് മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി ഏതാണ്ട് കാൽനൂറ്റാണ്ടോളം പഴയസെമിനാരിയിലെ പൂന്തോട്ടത്തിന്റെ ചുമതല സ്വയം ഏറ്റെടുത്തിരുന്നു. അക്കാലത്ത് സെമിനാരിയിൽ പഠിച്ചിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഒരു നല്ല പങ്കും തിരുമേനിയുടെ പൂന്തോട്ടപ്പണിയിൽ 'മനസ്സോടും മനസ്സു കൂടാതെയും' പങ്കെടുക്കാൻ നിർബന്ധിതരായിരുന്നു. പലർക്കും അതൊരു നല്ല ഓർമ്മയായിട്ടുണ്ടാവാം. ചിലർക്കൊക്കെ ഒരു നിർബന്ധിത ജോലിയുടെ കയ്പുരസം കലർന്ന ഓർമ്മയുമാവാം. വാർദ്ധനായിരുന്ന തിരുമേനിയുടെ സ്നേഹവും അനുഭാവവും സമ്പാദിക്കാൻ തോട്ടപ്പണിയെ ഉപകരണമാക്കിയവരുമുണ്ട്. സാധാരണ ചെടികളോടൊപ്പം വില കൂടിയ ചില ഇനങ്ങളും ചട്ടിയിൽ വളർത്തുകയും, ചിലതൊക്കെ പുറത്തുനിന്നു വരുന്ന സൗന്ദര്യബോധമുള്ള ചിലരുടെ സവിശേഷ പരിചരണത്താൽ ചട്ടിയോടെ അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തിരുന്നു! സ്വന്തം കൈയിൽ നിന്നെടുത്തും പലരോടും പിരിച്ചും, ഏതാണ്ട് 6 ലക്ഷത്തോളം രൂപയെങ്കിലും സെമിനാരി പൂന്തോട്ടത്തിനുവേണ്ടി ചിലവാക്കിയിട്ടുണ്ടാവുമെന്ന് തിരുമേനി തന്നെ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞതോർക്കുന്നു. ചില വർഷങ്ങളിൽ കോട്ടയത്തെ ഹോൾട്ടി കൾച്ചറൽ സൊസൈറ്റിയുടെ മത്സരത്തിൽ തിരുമേനിയുടെ തോട്ടം ഒന്നാം സമ്മാനം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. തിരുമേനി പിൽക്കാലത്ത് ആരംഭിച്ച മാർ ബസേലിയോസ് ദയറായിലും പൂക്കൾക്കും ചെടികൾക്കും പ്രത്യേക സ്ഥാനം നൽകിയിരുന്നു. ഉത്തമമായ സന്യാസജീവിതം നയിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച ഈവാനിയോസ് തിരുമേനിക്ക് സ്വതസിദ്ധമായി ലഭിച്ചതാണ് പൂന്തോട്ടത്തോടും പക്ഷിമൃഗാദികളോടുമുള്ള സ്നേഹവും കാരുണ്യവും. ഇതിന് ചില സവിശേഷാർത്ഥങ്ങളുണ്ട്. തോട്ടവും സന്യാസവും തമ്മിലുള്ള ചില പ്രതീകാത്മക ബന്ധങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കട്ടെ:

- ക്രിസ്തീയ സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പുരാതനകാലം മുതൽക്കേ നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു പൂന്തോട്ട സങ്കൽപ്പമുണ്ട്. നമ്മുടെ നാലുകെട്ടുപോലെ പണിത ഒരു ആശ്രമത്തിന്റെ നടുമുറ്റത്ത് ആവശ്യമായും പൂക്കളും കായ്കളുമുള്ള ചെടികളുണ്ടായിരിക്കണം; ആ തോട്ടത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു ഫൗണ്ടൻ (ഉറവ) ഉണ്ടായിരിക്കണം.

"അനന്തരം യഹോവയായ ദൈവം കിഴക്ക് ഏദനിൽ ഒരു തോട്ടം ഉണ്ടാക്കി. താൻ സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യനെ അവിടെ ആക്കി. കാണ്മാൻ ഭംഗിയുള്ളതും തിന്മാൻ നല്ല ഫലമുള്ളതുമായ ഓരോ വൃക്ഷങ്ങളും തോട്ടത്തിന്റെ നടുവിൽ ജീവവൃക്ഷവും നന്മതിന്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിന്റെ വൃക്ഷവും യഹോവയായ ദൈവം നിലത്തുനിന്ന് മുളപ്പിച്ചു. തോട്ടം നനപ്പാൻ ഒരു നദി ഏദനിൽ നിന്ന് പുറപ്പെട്ടു.." (ഉൽപ്പത്തി 2:8-10). ഇതാണ് തോട്ടത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തി മാതൃക.

- തോട്ടം എന്ന വാക്കാണ് പറുദീസ (paradise) ആയി വ്യവഹരിക്കപ്പെട്ടത്. ഇതൊരു പേർഷ്യൻ വാക്കിന്റെ തൽഭവമാണ്. മനുഷ്യൻ പാപം ചെയ്യുന്നതിന് മുമ്പുള്ള അവസ്ഥയാണ് പറുദീസ. അവിടെ ദൈവവും മനുഷ്യനുമായി മറയൊന്നുമില്ല. മനുഷ്യന് യാതൊരുവിധ ലജ്ജയും ഭയവുമില്ല. പൂർണ്ണ സുതാര്യതയും സംസർഗ്ഗവുമാണ്. പക്ഷിമൃഗാദികളും ചെടികളും വൃക്ഷങ്ങളുമെല്ലാം മനുഷ്യനുമായി സമ്പൂർണ്ണ സൗഹൃദത്തിലാണ്. സന്തോഷത്തിന്റെയും നിഷ്കളങ്കമായ സ്നേഹത്തിന്റെയും പരസ്പര വിശ്വാസത്തിന്റെയും പര്യായമാണ് പറുദീസ.

മനുഷ്യന് തന്റെ അനുസരണക്കേട് മൂലം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ഈ പറുദീസയെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരികയാണ് സന്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം എന്ന് പല പിതാക്കന്മാരും വ്യാഖ്യാനിച്ചു.

- അതുകൊണ്ട് ദൈവേഷ്ടം തിരിച്ചറിഞ്ഞ്, പൂർണ്ണമായും അതിന് സ്വയം വിധേയപ്പെടുത്തുകയാണ് സന്യാസിയുടെ ജീവിതവ്രതം (അനുസരണവ്രതം).

- അതുപോലെ തന്നെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ സംയമനം ചെയ്ത്, ആദ്യ മനുഷ്യനായ ആദമിന് പാപകാരണമായിത്തീർന്ന അത്യാഗ്രഹത്തെ നിയന്ത്രിക്കുകയെന്നത് സന്യാസസാധനയാണ്. "സ്വർഗ്ഗത്തിൽ മാലാഖമാരെപ്പോലെ വിവാഹം ചെയ്യുകയോ വിവാഹത്തിന് കൊടുക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യാതെ" ലോകത്തെ മറികടക്കുകയാണ് സന്യാസമാർഗ്ഗം (ബ്രഹ്മചര്യം).

- പറുദീസയുടെ ഫലസമൃദ്ധിയിൽ നിന്നും തള്ളപ്പെട്ട ആദം വളർച്ചയും അതിവൃഷ്ടിയും ദാരിദ്ര്യവും ഇല്ലായ്മയുമുള്ള ഭൂമിയിലേക്കാണ് വന്നത്. ഇവിടെ നമ്മുടെ വിഭവശേഷിയെ നാം വളരെ മിതമായി ഉപയോഗിക്കുകയും നീതിബോധത്തോടെ എല്ലാവർക്കുമായി പങ്കുവയ്ക്കുകയും പൊതുനന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ഓരോരുത്തരും അദ്ധ്വാനിക്കുകയും ചെയ്യണം. ഈ മാതൃക എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി ഏറ്റെടുത്താണ് സന്യാസിയുടെ ജീവിതചര്യ (ദാരിദ്ര്യവ്രതം).

- തോട്ടത്തിനുള്ളിലാണ് ഇതെല്ലാം നടക്കേണ്ടത്. തോട്ടം ഇവിടെ ചരിത്രത്തിന്റെയും മനുഷ്യായുസ്സിന്റെയും പ്രതീകമാണ്. സന്യാസി തന്റെ വ്രതങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ച് വിശുദ്ധ ജീവിതം നയിക്കുന്നത് ലോകചരിത്രത്തിനുള്ളിൽ, തന്റെ ആയുസ്സു മുഴുവൻ ഉപയോഗിച്ചാണ് എന്നു സാരം. ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച ലോകത്തെ നിഷേധിച്ചും തിരസ്കരിച്ചുമല്ല, അതിനെ അനുഗ്രഹിച്ചും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയുമാണ്. പറുദീസ എന്നത് നാം കൈവരിക്കേണ്ട ആദർശലോകത്തിന്റെ അടയാളമാണ്. ദൈവസൃഷ്ടിയുടെ സംശുദ്ധവും കളങ്കരഹിതവുമായ അവസ്ഥയാണത്.

- തോട്ടം (പറുദീസ) നമ്മുടെ ഭൂമിയിലെ ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെ (Eco-system) പ്രതീകമായും എടുക്കാം. മനുഷ്യനുൾപ്പെടെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും പരസ്പരം പരിപോഷിപ്പിച്ചും സഹകരിച്ചും സമ്യക്കായ ബന്ധത്തിൽ കഴിയുന്നതാണ് ആരോഗ്യകരമായ ആവാസ വ്യവസ്ഥയുടെ അടയാളം. തങ്ങൾക്ക് പേരിട്ടു കിട്ടുവാൻ പറുദീസ

യിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം ആദമിനെ മുട്ടിയുരുമ്മി നിൽക്കുന്ന (ഉൽ. 2:19-20) സിംഹവും കടുവയുമൊക്കെ ആദമിന്റെ വീഴ്ചയ്ക്കു ശേഷം ഹിംസ്രജന്തുക്കൾ എന്നാണ് ഭൂമിയിൽ വിളിക്കപ്പെട്ടത്. മനുഷ്യനെയുള്ള "പേടിയും നടുക്കവും ഭൂമിയിലെ സകല മൃഗങ്ങൾക്കും ആകാശത്തിലെ എല്ലാ പറവകൾക്കും സകല ഭൂചരങ്ങൾക്കും സമുദ്രത്തിലെ സകല മത്സ്യങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാകും" (ഉൽ. 9:2). എത്ര ഭീകരമായ അവസ്ഥയാണിത്! മനുഷ്യനാണ് ഭീകരത സൃഷ്ടിച്ച് മൃഗങ്ങളിൽ പേടിയും നടുക്കവും ആക്രമണവാസനയും സൃഷ്ടിച്ചത്. പറുദീസയിലേക്ക് പിൻമടങ്ങാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സന്യാസി എല്ലാ പക്ഷിമൃഗാദികളോടും ഇണങ്ങുന്നു. പഴയ സൗഹൃദം തിരിച്ചെടുക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ശരീരഗന്ധം അടിച്ചാൽ ആത്മരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി മുരളുകയും അക്രമോൽസുകരാകുകയും ചെയ്യുന്ന മൃഗങ്ങൾ, സാത്വികനായ മനുഷ്യന്റെ അടുത്തു വന്നു കൂട്ടുകൂടുന്നു. നിനവേയിലെ വിശുദ്ധനായ ഇസഹാക്ക് (ഏഴാം നൂറ്റാണ്ട്) പറഞ്ഞതുപോലെ, വീഴ്ചയ്ക്കു മുമ്പ് ആദമിന്റെ ശരീരഗന്ധം എല്ലാ പക്ഷിമൃഗാദികളെയും ആകർഷിക്കുന്ന സാന്ത്വനപൂർണ്ണമായ, സൗഹൃദത്തിന്റെ സുഗന്ധമായിരുന്നു. വിഴ്ചയ്ക്കു ശേഷം അവന്റെ ശരീരഗന്ധം എല്ലാ ജീവികളെയും ഭയപ്പെടുത്തുകയും അകറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന ദുർഗന്ധമായി മാറി (ഇതു പുറത്ത് അറിയാതിരിക്കാനാണ് നാം പെർഫ്യൂമുകളും ഡിയഡോറന്റുകളും സമൃദ്ധിയായി ശരീരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, മൃഗങ്ങളെ അതു കൂടുതൽ വിറളി പിടിപ്പിക്കും. കാരണം അത് കാപട്യത്തിന്മേൽ കാപട്യമാണ്. നല്ല സന്യാസ പാരമ്പര്യത്തിൽ കൃത്രിമമായ സുഗന്ധം ശരീരത്തിൽ വരുത്തുന്നത് നിഷിദ്ധമാണ്. കുളിയും മറ്റും ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നവരുമുണ്ട്. ദസ്തയേവ്സ്കിയുടെ കാരമസോവ് സഹോദരന്മാരിലെ ഫാദർ സോസിമയെപ്പോലെ, മരിച്ചാലും സുഗന്ധം പരത്തുന്ന ആന്തരിക സുഗന്ധമാണ് സന്യാസത്തിൽ പ്രധാനം).

- തോട്ടത്തെ സംരക്ഷിക്കാനും അതിൽ ജോലി ചെയ്യാനുമുള്ള നിയോഗമാണ് മനുഷ്യന് ലഭിച്ചത്. മനുഷ്യനെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളുടെയും മുമ്പിൽ സവിശേഷബുദ്ധിയുള്ള രാജകീയ പദവിയോടെയാണ് സൃഷ്ടിച്ചത്. പക്ഷേ, ഈ പദവി ദുരുപയോഗപ്പെടുത്താതെ, ഭൂമിയാകുന്ന തോട്ടത്തെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ച് അതിനെ തന്റെ പ്രവർത്തനംകൊണ്ട് ഫലദായകമാക്കി, പാരിസ്ഥിതികമായ സന്തുലിതാവസ്ഥയിലും ജീവജാലങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പാരസ്പര്യത്തിലും നിലനിർത്താനാണ് മനുഷ്യനെ ദൈവം നിയമിച്ചാക്കിയത്. അതുകൊണ്ട് നല്ല സന്യാസി എപ്പോഴും പ്രകൃതിസ്നേഹിയായിരിക്കും. മനുഷ്യന്റെയും മൃഗങ്ങളുടെയും ആവാസവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് യാതൊരു ദോഷവും ചെയ്യാൻ സന്യാസപാരമ്പര്യം അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിൽ ഋഷിമാരുടെ പർണ്ണശാലകളിലും ബുദ്ധവിഹാരങ്ങളിലും ഇതേ തത്ത്വമാണ് പിന്തുടരുന്നത്. സന്യാസിയായ അസ്സീസിയിലെ ഫ്രാൻസിസിന്റെയും മറ്റും പ്രകൃതിസ്നേഹം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

- ക്രിസ്തീയ സന്യാസം ആദ്യകാലങ്ങളിൽ പച്ചപിടിച്ചത് ഈജിപ്തിലെയും മറ്റും ഊഷരഭൂമികളിലാണ്. മരുഭൂമി ഒരു വിരുദ്ധപ്രതീകമാണ്. ഒരു പുൽനാമ്പുപോലും മുളക്കാത്തിടത്താണ് പൂന്തോട്ടമുണ്ടാക്കാനുള്ള നിയോഗം സന്യാസിക്കു ലഭിക്കുന്നത്. അസാദ്ധ്യമെന്നു തോന്നുന്നൊരു വിളിയാണത്. പക്ഷേ, അതാണ് സന്യാസത്തിന്റെ വെല്ലുവിളി. ഒന്നുമില്ലായ്മയിൽ നിന്നുള്ള സൃഷ്ടിയാണ്. പാഴും ശൂന്യവുമായ ലോകത്തെ അതീവ സൗന്ദര്യമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുക. ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അടയാളമാണത്. പ്രവചന നിവൃത്തിയാണത്: "മരുഭൂമിയും വരണ്ട നിലവും ആനന്ദിക്കും. നിർജ്ജനപ്രദേശം ഉല്ലസിച്ചു പനിനീർപുഷ്പം പോലെ പൂക്കും. അതു മനോഹരമായി പൂത്ത് ഉല്ലാസത്തോടും ഘോഷത്തോടും കൂടി ഉല്ലസിക്കും..." (യശ. 35:1-2). ദൈവരാജ്യത്തിന്റെയും ദിവ്യതേജസ്സിന്റെയും അടയാളമാണ് പനിനീർപുഷ്പംപോലെ പൂത്ത് ഉല്ലസിക്കുന്ന മരുഭൂമി. ഈജിപ്തിലെ കോപ്റ്റിക് സഭയിലെ സന്യാസിമാർ അവരുടെ ആശ്രമങ്ങളിൽ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ മരുഭൂമിയെ ഇങ്ങനെ പ്രഫുല്ലവും ഫലദായകവുമാക്കുന്നുണ്ട്. ഏറ്റവും ദുഷ്കരവും അസാദ്ധ്യവും എന്ന് ലോകം കരുതുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിലാണ് സന്യാസത്തിന്റെ ഹരിതദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കപ്പെടേണ്ടത്.

- സന്യാസിയെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ പറഞ്ഞ മിക്ക കാര്യങ്ങളും വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽ എല്ലാ മനുഷ്യരെക്കുറിച്ചും പറയാം. മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണ സാക്ഷാത്ക്കാരത്തിലേക്കുള്ള മനുഷ്യരാശിയുടെ തീർത്ഥാടനത്തിൽ സന്യാസി ഒരു മാതൃക ആകാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം. സന്യാസിയും മനുഷ്യൻ തന്നെയാണ്. വേറൊരു ജീവിയല്ല. പക്ഷേ നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വം പൂർണ്ണമായിട്ടില്ല. ഇപ്പോഴും വളർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ആ വളർച്ചയ്ക്ക് മുമ്പിൽ നടന്ന് ചൂട്ടുകാണിക്കാൻ നമുക്ക് ആളുകളെ ആവശ്യമുണ്ട്. ഈ ഭൂമിയിൽ മൊട്ടിടുന്ന എല്ലാ ജീവനെയും സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളോടെ പരിചരിച്ച് പരിപോഷിപ്പിക്കുന്ന ആരെയും സന്യാസി എന്നു വിളിക്കാം. അത് വിവാഹിതനോ അവിവാഹിതനോ, സാധാരണ വസ്ത്രമിടുന്നവനോ കാഷായവേഷധാരിയോ ആരുമാകാം. ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയോടുള്ള, പ്രകൃതിയോടുള്ള ആഴമായ സഹഭാവവും കാരുണ്യവുമാണ് നമ്മുടെ മനുഷ്യത്വത്തെ പൂർത്തീകരിക്കുന്നത്.

- മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃതമായ (anthropocentric) ഒരു ദർശനമാണ് ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യം രൂപപ്പെടുത്തിയത് എന്നൊരു വിമർശനമുണ്ട്. സകല ജീവജാലങ്ങളുടെയും രാജാവായി, അവയുടെമേൽ വാഴുവാൻ ദൈവകല്പന ലഭിച്ചതുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ സകലത്തെയും അടക്കിവാഴുകയും പ്രകൃതിചൂഷണവും കൊല്ലുംകൊലയുമാണ് ആ അധികാരത്തിന്റെ കാതൽ എന്നു ധരിക്കുകയും ചെയ്തു. പാശ്ചാത്യസംസ്കാരമാണ് ഈ ധാരണയ്ക്ക് ആയുധകോപ്പുകളും ആശയസന്നാഹങ്ങളും ഒരുക്കിയത്. അറുപതു വർഷം മുമ്പെഴുതിയ Rachel Carson-ന്റെ നിശ്ശബ്ദവസന്തം (Silent Spring) എന്ന കൃതിയും പിന്നീടുണ്ടായ Lynn White പരിസ്ഥിതി പ്രതിസന്ധി (Ecologic Crisis) എന്ന പുസ്തകവും പാശ്ചാത്യ ധാരണയെ ഇക്കാര്യത്തിൽ വിമർശിച്ചു. സൃഷ്ടിയിൽ മനുഷ്യന് ദൈവം നൽകിയ പ്രാമുഖ്യത്തെ നിഷേധിക്കാതെയും വിസ്മരിക്കാതെയും, നമുക്കു പറയാനാവും, മനുഷ്യകേന്ദ്രീകൃത വാദം (anthropocentrism) വളരെ പാളിപ്പോയിട്ടുണ്ടെന്ന്. ഇപ്പോഴത്തെ പരിസ്ഥിതി പ്രതിസന്ധിക്ക് ഒരളവുവരെ ഇത് കാരണമായിട്ടുണ്ടെന്ന് വിശകലനത്തിലൂടെ മനസ്സിലാക്കാം.

- നരജന്മം ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ ജന്മമാണെന്ന് ഹൈന്ദവപാരമ്പര്യത്തിലും പറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഇവിടെ ഇന്ത്യയിൽ അത് സർവ്വജീവജാലങ്ങളെയും മനുഷ്യവിരുദ്ധമാക്കുന്ന ഒരു വേദശാസ്ത്രമോ പ്രത്യയശാസ്ത്രമോ ആയി മാറിയില്ല. സന്യാസി തന്റെ പറുദീസ എന്ന ആദർശവും ജീവിതശൈലിയും മൂലം തെറ്റായ മനുഷ്യാഹന്തയെ തിരുത്തുകയും സ്വാർത്ഥപരമായ അഹംബോധത്തിൽ നിന്ന് സർവ്വത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സാകല്യബോധത്തിലേക്ക് മനുഷ്യബോധത്തെ തിരുത്തുകയും ചെയ്യണം. ഇത് സുബോധമാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന പുതിയ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പ്രകാശിതമായ ബോധമാണിത് (Enlightened consciousness). വചനമായ ക്രിസ്തു പിതാവാംദൈവത്തിന്റെ 'ബോധ'മാണ് എന്ന് നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ഇത് ചിത്സ്വരൂപനായ ദൈവമാണ്. സന്യാസി ഈ ബോധത്താൽ പ്രകാശിതനും ഈ സുബോധത്തിന്റെ പ്രചാരകനുമാണ് എന്നതാണ് സങ്കൽപ്പം.

- മുമ്പ് ഒരവസരത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും, പൂന്തോട്ടവും സന്യാസവും പരിശുദ്ധ കന്യകമറിയാമും തമ്മിലുള്ള പ്രതീകാത്മകമായ ബന്ധവും ഇവിടെ എടുത്തു പറയേണ്ടതാണ്. ശലോമോന്റെ ഉത്തമഗീതത്തിൽ നന്നായി സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു തോട്ടത്തെക്കുറിച്ചും അതിനുള്ളിൽ ഒരു നീരുറവയെക്കുറിച്ചും പറയുന്നുണ്ട്:

"എന്റെ സഹോദരി, എന്റെ കാന്ത
കെട്ടി അടച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു തോട്ടം,
അടച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു നീരുറവും
മുദ്രയിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കിണറും.
....
നീ തോട്ടങ്ങൾക്ക് ഒരു നീരുറവും
വറ്റിപ്പോകാത്ത കിണറും
ലബാനോനിൽ നിന്ന് ഒഴുകുന്ന
ഒഴുക്കുകളും തന്നെ" (ഉത്തമഗീതം 4:12-15).

ഈ തോട്ടം പരിശുദ്ധ കന്യകയുടെ പ്രതിരൂപമായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു. ജീവന്റെ ഉറവ കന്യകയിൽ നിന്നു ജനിച്ച കർത്താവായും. നമ്മുടെ നമസ്കാരത്തിൽ, "പൂട്ടിയതോട്ടമടച്ചോരുറ്റെന്നേവം ശ്ലേമൂൻ...." എന്നു ചൊല്ലുന്നത് ഇതിനെക്കുറിച്ചാണ്. പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിലെ മിക്ക സന്യാസാശ്രമങ്ങളിലും ഈ സങ്കൽപ്പം വളരെ ശക്തമാണ്. മറിയാമെന്ന ഊഷരഭൂമിയിൽ നിന്ന് വിതയോ നനയ്ക്കലോ കൂടാതെ മുളച്ചുവന്ന ഔഷധച്ചെടിയായി കർത്താവിനെ വി. തക്സായിൽ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ഇത് വിരുദ്ധ പ്രതീകമാണെങ്കിലും, ഊഷരമായ ഭൂമി ഫലസമൃദ്ധിയായിത്തീരുന്ന അനുഭവമായിട്ടാണ് കന്യകയിൽ നിന്ന് നിത്യജീവന്റെ ഉറവയായ ക്രിസ്തു ഉദയം ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആശ്രമവളപ്പിനുള്ളിൽ തോട്ടവും അതിനുള്ളിൽ നീരുറവും എന്നത് വളരെ അർത്ഥവത്തായ കാവ്യവേദശാസ്ത്ര സങ്കൽപ്പമാണ്. ഭൂമി മുഴുവൻ തോട്ടമായി സങ്കൽപ്പിച്ചാണ് ബനഡിക്റ്റയിൻ സന്യാസപ്രസ്ഥാനം കൃഷി ആരംഭിച്ചത്.

പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഇത് വളരെ ഫലപ്രദമായും പ്രായോഗികമായും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതൊരു ക്രിസ്തീയ സൗന്ദര്യദർശനമാണ്. നമ്മുടെ ലൗകിക സൗന്ദര്യദർശനത്തെ തിരുത്തുകയും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണിത്. ഓർത്തഡോക്സ് സൗന്ദര്യവിജ്ഞാനീയം (Aesthetics) നാം വികസിപ്പിക്കണം. കൂടുതൽ ചർച്ച ഈ വിഷയത്തിൽ വേണ്ടതാണ്.